

Arrest

nr. 240 271 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 januari 2018 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 januari 2018 om internationale bescherming. Op 20 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 8 oktober 2019. Op 30 januari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M. D. M. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Tadzjiek te zijn. U wordt meerderjarig op 31.05.2022. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming: U bent 14 en een half jaar geleden geboren in Deh Muslim, een dorp gelegen in het Nerkh district van de provincie Maidan Wardak in Afghanistan. U ging hier vier jaar naar school en hielp uw vader op de velden. Uw moeder gaf les aan de meisjes van het dorp en uw vader werkte als technicus voor het telecombedrijf Salaam. De taliban was echter niet opgezet met de werkzaamheden van uw vader voor de overheid en vroegen hem in een dreigbrief om hiermee te stoppen. Uw vader luisterde echter niet naar het verzoek van de taliban en de taliban kwam naar zijn werkplaats en sloegen hem. Wanneer uw vader hierna nog steeds bleef werken voor het telecombedrijf kwamen ze 's nachts naar uw huis en ze doodden uw vader en verwondden uw moeder. Hierbij verweten ze uw moeder eveneens dat ze ongelovig was omdat ze les gaf aan meisjes. Na de begrafenis van uw vader reisde u met uw moeder en twee broers naar uw nonkel langs moederszijde in Paghman. Hier verbleef u enkele maanden. Uw moeder vernam echter het nieuws dat de taliban u nog steeds zocht en daarom verzocht ze uw nonkel om u naar het buitenland te sturen.

U verliet Afghanistan in de zomer van 2017 en reisde naar België waar u op 16 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legde u kopieën neer van de volgende documenten: uw tazkara, een foto van u in Afghanistan, een bewijs van de dood van uw vader en twee badges van het werk van uw vader.

Op 20 december 2018 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U diende geen beroep in tegen deze beslissing waardoor ze definitief is geworden.

U verliet België niet en diende op 8 oktober 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan uw eerder vluchtrelaas en stelt dat uw problemen nog steeds actueel zijn. U stelt dat als u naar uw dorp zou gaan u gedood zou worden door de taliban, en moest u naar uw oom gaan dan wordt u gedood door zijn vijanden. U voegt er aan toen dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar u en dat uw familie in Afghanistan niet veilig is. U verklaart dat ze niet meer bij uw oom H. R. (...) verblijven omdat hij zelf problemen had en dat ze momenteel geen vast adres hebben in Afghanistan. Verder brengt u nog enkele verduidelijkingen of correcties aan m.b.t. de door u afgelegde verklaringen in uw eerste asielprocedure. Zo stelt u dat u toen u in Paghman woonde drie keer van adres bent veranderd omdat u niet de hele tijd bij uw oom kon verblijven wegens diens eigen problemen. Verder geeft u aan dat u niet vertelde dat toen u in Paghman woonde smokkelaars naar uw huis zijn gekomen, dat u toen bang was, en dat u pas na een telefoontje met uw oom wist wie ze waren. Tenslotte verduidelijkt u dat u naar school bent beginnen gaan rond de leeftijd van zeven jaar.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw aanvraag: een document opgesteld door een collega van uw vader waarin zijn werk en dood worden bevestigd, twee dreigbrieven van de taliban, een brief van het dorps hoofd waarin uw problemen worden bevestigd, een brief van het districtshuis waarin wordt gesteld dat uw oom niet voor uw veiligheid kan instaan en een bijhorende enveloppe. Ook legt u nogmaals uw tazkara neer (kopie) en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure en die in de mogelijkheid was om opmerkingen te formuleren en stukken toe te voegen. Ook werd uw dossier behandeld door een gespecialiseerde protection officer en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening

gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. de problemen van uw familie met de taliban en de problemen die uw oom kende met zijn vijanden, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. U heeft tegen deze beslissing geen beroep aangetekend waardoor ze definitief is geworden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo stelt u dat u toen u in Paghman woonde drie keer van adres bent veranderd omdat u niet de hele tijd bij uw oom kon verblijven wegens diens eigen problemen. Ook verklaart u dat uw familie niet meer bij uw oom in Paghman verblijft omdat hij zelf problemen heeft en dat ze hierdoor geen vast adres hebben in Afghanistan. In de beslissing met betrekking tot uw eerste asielaanvraag wordt echter vastgesteld dat u de problemen van uw oom en de daar uitvloeiende problemen voor u en uw familie niet heeft kunnen aantonen. Uw verklaring dat u in Paghman op drie verschillende plaatsen heeft gewoond is bovendien tegenstrijdig aan de verklaring die u hierover gaf in uw gehoor op het CGVS (Vraag: heeft u buiten in het huis in Deh Muslim en het huis van uw nonkel op andere plaatsen gewoond in Afghanistan? Antwoord: Nee (CGVS, 5)). Moest u werkelijk verhuisd zijn omwille van de problemen van uw oom dan kan niet worden ingezien waarom u dat niet heeft verklaard tijdens uw eerste asielprocedure. U geeft hier zelf ook geen rechtvaardiging over (verklaring volgend verzoek, vraag 15). Hieruit volgt dat u evenmin aannemelijk maakt dat uw familie op dit moment niet meer in Paghman verblijft. Daarnaast haalt u nog aan dat er in Paghman smokkelaars naar uw huis zijn gekomen en verduidelijkt u dat u naar school bent beginnen gaan rond de leeftijd van zeven jaar. Deze twee verklaringen hebben echter geen betrekking op uw asielmotieven. Bovendien wordt er eveneens in de beslissing van 20 december 2018 gesteld dat er werd aangenomen dat u school bent beginnen lopen op de leeftijd van zes jaar.

Met betrekking tot de nieuwe documenten dat u aanbrengt dient opgemerkt te worden dat documenten slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, wat hier niet het geval is. Bovendien zijn de documenten die u neerlegt (brieven van een collega van uw vader, van het dorps hoofd en van het districtshuis) allen documenten met een gesolliciteerd karakter, hetgeen de bewijswaarde ervan erg relativeert. Daarnaast moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De kopie van de taskara die u neerlegt werd reeds besproken in de beslissing omtrent uw eerste aanvraag. De brief van uw advocaat is slechts een toelichting bij de door u neergelegde stukken en kan de appreciatie hieromtrent niet wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hij citeert deze bepaling en past ze als volgt toe op zijn geval:

“Tien werkdagen nadat het dossier werd overgezonden door de minister of zijn gemachtigde aan het CGVS, was het CGVS niet meer bevoegd om dergelijke beslissingen tot “niet-ontvankelijk verzoek” te nemen. Het CGVS beschikt slechts over tien werkdagen om een dergelijke beslissing te nemen.

In artikel 57/6 Vw heeft de wetgever gebruik gemaakt van het tegenwoordig tijd: na het verstrijken van de termijn van tien werkdagen moeten de bedoelde beslissingen worden getroffen en mag het CGVS niet meer weigeren om de aanvraag ontvankelijk te verklaren en moet beslissingen “ten gronde” nemen.

Dit was niet het geval in casu: verzoekers’ asielaanvraag werd ingediend op 08.10.2019 en zijn dossier werd overgemaakt naar het CGVS op 09.01.2020. De bestreden beslissing werd pas op 30.01.2020 genomen, dwz. meer dan 10 dagen later.

De termijn van tien werkdagen is vastgesteld in de wet in het belang van de asielaanvrager, daar deze verhindert de passiviteit van de administratie en versnelt de behandeling van de asielprocedure.

*De Europese Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, waarvan artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet de nationale omzetting is, luidt als volgt:
“(…)”*

*Artikel 31.2. van de Richtlijn :
“(…)”*

Zelfs bestaat er geen expliciete sanctie in de Vreemdelingenwet voor het geval waarin de wettelijke termijn niet nagekomen wordt door de administratie, mag men het volgende niet buiten beschouwing laten: het CGVS is niet meer bevoegd om beslissingen tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek te nemen na het aflopen van de voorzien wettelijke termijn.

Verzoeker wordt benadeeld door het feit dat het CGVS een beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen, en niet een beslissing ten gronde, daar hij niet gehoord werd en de beroepstermijn bijzonder kort is (slechts 10 dagen ipv 30 dagen).

Verzoeker krijgt ook niet de mogelijkheid om zijn nieuwe asielaanvraag op een volledige manier uiteen te zetten, daar hij het heel kort moest houden bij DVZ.

Deze nadelige gevolgen zijn in strijd met het verdedigingsrecht, de toegang tot een eerlijke beroepsprocedure, en de recht om een doeltreffende asielprocedure. Die zijn van openbare orde. Toelaten om het CGVS na tien werkdagen nog een beslissing tot niet-ontvankelijkheid te nemen, vormt een onwettelijke aantasting aan deze rechten. De termijn van den werkdagen mag zeker niet verlengd worden.

Het vormt een substantiële onregelmatigheid, die ten minste tot de vernietiging van de bestreden beslissingen moet leiden.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/2, § 1, eerste lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij citeert de door hem geschonden geachte bepalingen en omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing.

Hij meent vooreerst dat er een onzorgvuldig onderzoek is gebeurd, gelet op de afwezigheid van aangepaste bijzondere procedurele noden. Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker is minderjarig en alhoewel verwerende partij beweert dat er voor zijn dossier bijzondere procedurele noden genomen werden, deze zijn onvoldoende om verzoekers’ recht op een eerlijke asielpcedure te garanderen.

Verwerende partij verwijst naar :

- *De toewijzing van een voogd : dit is een verplichting en geen bijzonder procedurele nood-,*
- *Behandeling door een “gespecialiseerde protection officer” : verzoeker begrijpt niet waarom dit een bijzonder procedurele nood is aangezien hij die protection officer niet heeft ontmoet;*
- *Rekening werd gehouden met de leeftijd van verzoeker en met de algemene situatie in zijn land van herkomst : dit is (hopelijk) geldig voor alle dossiers die het CGVS behandelt;*

Met verzoekers’ kwetsbaarheid, die nochtans in een gemotiveerde brief ingeroepen werd om enkele onnauwkeurigheden in verzoekers’ eerste asielaanvraag te rechtvaardigheden, werd er geen rekening gehouden :

“Ten eerste wenst verzoeker de nadruk leggen op het feit dat gedurende zijn eerste asielaanvraag, gelet op zijn leeftijd en zijn kwetsbaarheid na de lange op weg van Afghanistan tot België, hij vergat veel details mee te delen maar ook niet in bezit was van allerlei informatie daar hij beschermd werd door zijn moeder en zijn nonkel.

Verzoeker heeft dus vragen aan zijn moeder en zijn oom gesteld en is nu klaar om meer details te leveren over de oorzaken van het overlijden van zijn vader, over de bedreigingen die zijn moeder kent, over de problemen van zijn onkel et over de redenen waarvoor het onmogelijk voor verzoeker is om bij zijn oom te gaan wonen.

Verwerende partij verweet bijvoorbeeld aan verzoeker dat zijn “vrees voor de vijanden van (uw) nonkel is dus louter gebaseerd op vermoedens”. Verzoeker heeft vervolgens stappen ondernomen om te begrijpen welke problemen zijn oom in Afghanistan kent.”(we onderstrepen)

Verzoeker betreurt het feit dat hij door tegenpartij niet gehoord werd en dat er vervolgens geen zorgvuldige en voldoende onderzoek van zijn tweede asielaanvraag werd gedaan, alhoewel hij minderjarig is en er “rekening gehouden” werd “met [zijn] jeugdige leeftijd en maturiteit”.

De tegenstrijdigheden of onduidelijkheden dat tegenpartij verwijt aan verzoeker hadden kunnen worden rechtgezet met één gehoor bij het CGVS.

Het enkel verwijzen naar het feit dat verzoekers’ eerste asielaanvraag niet geloofwaardig werd beschouwd en bijgevolg, de nieuwe elementen die in het verlengde liggen van wat er al ingeroepen werden niet worden onderzocht omdat ze “iets (sic)” steunen “dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd”, is een onzorgvuldig en onafdoende wijze van handelen.

Verzoeker tracht met deze nieuwe elementen om het gebrek van geloofwaardigheid die hem verweten wordt recht te zetten maar de kans wordt hem niet toegelaten daar verwerende partij juist dit gebrek gebruikt om de nieuwe documenten en de toelichting hiervan onmiddellijk te verwerpen, zonder de inhoud ervan grondig te analyseren.

Verzoeker heeft met zijn volgend verzoek zijn relaas aannemelijk gemaakt door bijkomende stukken neer te leggen. Verweerder kan niet enkel stoelen op het feit dat, in het kader van de eerste asielaanvraag, het relaas niet aannemelijk was om de bijkomende stukken te verwerpen maar moet, stuk na stuk, de invloed daarvan op het relaas toetsen et rekening houden met verzoekers’ profiel, wat niet gedaan werd.”

Voorts betoogt verzoeker dat hij geloofwaardig is in zijn relaas en dat de nieuwe elementen die hij heeft ingeroepen de kans groter maken dat hij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming krijgt.

Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus, laat hij het volgende gelden:

“Verwerende partij weigert de nieuwe elementen ingeroepen door verzoeker te analyseren omdat er tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen verzoekers’ verklaringen die bijgevolg ongeloofwaardig worden beschouwd.

In casu, verwijst eigenlijk verwerende partij naar één “tegenstrijdigheid”, namelijk de verblijfplaatsen van verzoeker en zijn familie in Paghman. Deze tegenstrijdigheid had kunnen worden uitgelegd indien verzoeker op geldige wijze gehoord werd en de wederpartij zich niet had beperkt tot een beknopte gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Op de vraag “Heeft u buiten in het huis Deh Muslim en het huis van uw nonkel op andere plaatsen gewoond in Afghanistan” had verzoeker neen geantwoord omdat hij het woord “plaatsen” niet heeft onderstaan als “adressen” maar als “dorpen”/ “regio’s”.

Des te meer, de tolk aanwezig gedurende zijn eerste interview was afkomstig uit Iran : de uitspraak van woorden en de definitie ervan kunnen variëren. De tolk aanwezig gedurende zijn eerste interview is gekend bij het CG VS onder het referentie-nummer 1454. Verzoeker vraagt dat er wordt nagegaan als hij de Iraanse nationaliteit bezit of niet.

Verzoeker heeft geen opmerkingen gedaan gedurende de eerste interview omdat hij jong was. De voogd en de advocaat aanwezig waren niet in de capaciteit om te verstaan dat het begrip tussen verzoeker en de tolk niet goed was. De voogd spreekt des te meer geen Nederlands en kon de vertaling niet controleren.

Het is zo dat hij nooit ergens anders gewoond heeft dan in Deh Muslim en bij zijn nonkel, maar bij deze laatste heeft hij op drie verschillende adressen gewoond, zonder nooit het district van Paghman te verlaten.

Er is dus geen tegenstrijdigheid in verzoekers’ verklaringen, en zeker geen tegenstrijdigheid zo groot dat het rechtvaardigt wordt om verzoekers’ nieuwe documenten niet zorgvuldig te onderzoeken.

Verzoeker beroept zich op de volgende nieuwe elementen, die niet door het CGVS onderzocht werden :

1) Taskara van verzoeker afkomstig van Maidan Wardak, dorp Deh Muslim

Verzoeker legt zijn taskara neer met de verso ervan dat bewijst dat hij uit de dorp Deh Muslim komt.

De volledige Taskara bewijst de afkomst van verzoeker uit het dorp Deh Muslim.

Verwerende partij houdt geen rekening met deze elementen maar beperkt zich tot het verwijzen in het algemeen naar “de nieuwe documenten” die niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

2) Convocatie van de Islamitische Emiraat van Afghanistan - Sectie Militair Comité van de Provincie Maidan Wardak voor de vader van verzoeker dd. juli 2017

Dit document bewijst dat verzoekers’ vader gezocht werd door de Taliban voor zijn overlijden.

Verzoeker wist niet dat zijn vader dergelijk convocatie gekregen heeft voor zijn overlijden. Hij heeft er kennis van gekregen tussen januari en april 2019, toen hij zich naar zijn moeder keerde om documenten te vragen die zijn asielrelaas zouden staven.

Dit document werd in de zaken van verzoekers’ vader teruggevonden na zijn overlijden. Verzoeker had nooit kennis gehad van dit document toen hij in Afghanistan was. Hij kreeg dit document toen hij al in België was. Verzoeker kent de omstandigheden van het krijgen van deze convocatie niet.

Verwerende partij analyseert dit document niet alhoewel het een bewijs is van de vervolgingen van verzoekers’ vaders die “niet aanemelijk” werden beschouwd gedurende de eerste asielaanvraag van verzoeker.

Een élément dat in eerste instantie niet aannemelijk beschouwd wordt kan nadien ml aannemelijk worden beschouwd als de verklaringen en de documenten die hem staven coherent en plausibel zijn, wat hier het geval is.

3) Convocatie van de Islamitische Emiraat van Afghanistan - Sectie Militair Comité van de Provincie Maidan Wardak voor verzoeker dd. december 2017

Dit document bewijst dat verzoeker zeil gezocht werd door de Taliban na het overlijden van zijn vader.

Hij had dit document in Afghanistan nooit gezien. Zijn moeder wou hem beschermen.

Toen hij tussen januari en april 2019 aan zijn moeder vroeg als er documenten bestaan die zijn asielrelaas staven vertelde zijn moeder hem dat hij een convocatiebrief heeft gekregen van de Taliban.

Verzoekers' moeder vertelde dat ze op een dag deze convocatie vond nadat deze onder de deur werd geschoven gedurende de nacht.

Dit betreft een nieuw element dat verwerende partij nooit heeft gekregen en dus ook nooit geanalyseerd heeft. Het louter verwijzen naar het feit dat "de documenten" geen nieuwe elementen vormen in de zin van de wet is onvoldoende en onzorgvuldig.

Met dit document bewijst verzoeker dat hij gezocht werd door de Taliban na het overlijden van zijn vader. Verzoeker benadrukt dat hij op dat moment amper 13 jaar oud was en dat het dus normaal is dat zijn moeder hem heeft willen beschermen en dus het document niet eerder heeft gedeeld.

4) Attest van de ouderen van het dorp Deh Muslim

Dit document bewijst dat verzoeker door de Taliban wordt gezocht en dat hem wordt aangeraden om het dorp te verlaten voor zijn veiligheid.

Verzoekers' moeder kreeg dit document van de ouderen van het dorp. Ze begeeft zich ongeveer twee keer per week naar het dorp maar komt niet terug naar de familiale woning. Ze loopt rond met een boerka, tot haar buurvrouw en niemand erkent haar.

De stamp is gedateerd van 2014 omdat het de datum is van het creëren van de stamp. Het is niet de datum van de brief maar de datum van de stamp. De brief werd tussen januari en april 2019 geschreven, nadat de moeder van verzoeker het discreet aan de ouderen van Deh Muslim gevraagd heeft.

5) Attest van de ouderen van het dorp Pashai

Dit document bewijst dat verzoeker zijn dorp van herkomst verlaten heeft en zich bij zijn oom, Meneer H. (...) verborgen heeft.

Dit document bewijst dat zijn oom problemen heeft met zijn familie sinds 2011 tot vandaag, wat hem verplicht heeft zich te schuilen voor de politie. Hij is betrokken bij een familieconflict omwille van wraak en zijn zoon werd hierdoor vermoord. De oom van verzoeker verblijft niet in de familiewoning maar verandert regelmatig van schuilplaats. Toen verzoeker gedurende 40 dagen bij zijn oom verbleef veranderde hij 3 keren van woning. Hij heeft gedurende deze 40 dagen nooit zijn oom gezien.

Dit document herhaalt de problemen die verzoeker gekend heeft met de Taliban en zijn verplichting om daarom Afghanistan te verlaten.

Dit document bevat drie stempels, met drie verschillende datums. Dit bewijst dat de datums van de stempels niet overeenkomen met de datum van het schrijven van de brief maar wel van het creëren van de stempels. Deze brief werd ook tussen januari en april 2019 geschreven.

Verzoeker betwist niet dat drie documenten een gesolliciteerd karakter hebben. De samenwerkingsplicht dat op hem berust impliceert dat hij zijn relaas tracht te staven met documenten en verzoeker had geen andere keuze om vandaag aan mensen die de gebeurtenissen meemaakten om attesten op te stellen.

Dit gesolliciteerde karakter impliceert niet dat de documenten vals zijn maar dat ze enkel opgemaakt werden ten aanvraag van verzoeker, wat onvermijdbaar is in een asielprocedure waar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers' relaas.

6) Risicoprofiel en afwezigheid van bescherming

Verwerende partij gaat voorbij een grondige analyse van verzoekers' nieuwe elementen die bewijzen dat hij een risicoprofiel heeft en dat hij bijgevolg een risico loopt om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd.

De UNHCR identificeert volgende risicoprofiel, bij de welke verzoeker zich aansluit :

- Personen die verbonden zijn met, of waargenomen worden als ondersteunend aan de overheid en de Internationale Gemeenschap, met inbegrip van de Internationale Militaire Strijdkrachten : dit is het geval van verzoeker daar zijn vader voor de regering werkte - wat niet betwist wordt;

- Vrouw in de openbare ruimte : dit is het geval van verzoeker daar zijn moeder les gaf aan meisjes, wat niet betwist wordt, en wat onaanvaardbaar was voor de Taliban;

- Mannen van vechtleefstijd en kinderen in de context van minderjarige en gedwongen tewerkstelling : verzoeker is jong en in de leeftijd om te vechten, hij heeft dus een risicoprofiel;

Verzoeker stelt dus een risico-profiel voor en zijn nieuwe elementen staven dit profiel. Hij kan de bescherming van de Afgaanse overheden niet krijgen."

Verzoeker besluit op basis van deze elementen dat hij als vluchteling moet worden erkend. Hij heeft alles geprobeerd om documenten neer te leggen en zijn relaas te ondersteunen en hij werd al het slachtoffer van vervolgingen (bedreigingen), zodat de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn.

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verwerende partij heeft een analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel en in Afghanistan gevoerd.

Verzoeker is van oordeel dat de situatie in Maidan Wardak, zijn provincie van herkomst, ook had moeten worden onderzocht en in ondergeschikte orde, de situatie in de provincie Kaboel.

De situatie in Maidan Wardak is onveilig :

“(…)” (EASO – zie administratief dossier – p. 276)

De aanwezigheid van de Taliban in de district Nerkh is “high” (p. 277) :

“(…)”

De veiligheidssituatie van de provincie van Maidan Wardak en in de district Nerkh had moeten worden grondig onderzocht door verwerende partij, wat in casu niet gedaan werd.

Verzoeker loopt, in geval van terugkeer naar Maidan Wardak, een reëel risico van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade.

In een arrest nr. 217 609 van 27.02.2019 bevestigde de RvV dat de situatie in Kaboel niet meer veilig is: (…)

Dit recent arrest is zeer belangrijk en is van toepassing op de zaak in casu, want verzoeker is duidelijk kwetsbaar aangezien zijn jonge leeftijd.

Op 30 augustus 2018 heeft de UNHCR de laatste “Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers” gepubliceerd (zie administratief dossier). Deze vervangen de vorige “guidelines” van 2016.

Deze guidelines tonen aan een verhoging van de veiligheidsrisico's in Kaboel en concluderen dat Kaboel niet langer als veilig alternatief (en dus veilig vestigingsplaats) kan beschouwd worden.

Het document biedt een uitgebreide analyse van de veiligheidssituatie en politieke ontwikkelingen, alsook een analyse van de algemene humanitaire situatie in het land.

Een groot verschil met de vorige guidelines verschijnt: de criteria voor de overweging van de provincie Kaboel als “Internal Flight or Relocation Alternative” zijn ingeperkt.

UNHCR merkt op de opkomst van “negatieve trends” wat betreft de veiligheidssituatie voor burgers in Kaboel over de periode 2017-2018 en verklaart dat burgers kunnen gevaren kennen in hun dagelijkse activiteiten.

De guidelines zeggen ook dat de overdreven “urbanization” van de provincie Kaboel leidt tot het onvermogen van het dekken van de basisbehoeften van de populatie.

Het rapport concludeert dat Kaboel geen Internal Flight or Relocation Alternative meer kan zijn. Dat wil zeggen dat Kaboel niet veilig meer is.

De afgewezen Afghaanse asiolverzoekers zijn teruggestuurd naar Afghanistan door veel EU lidstaten. Dit is een praktijk die Amnesty International en Human Rights Watch hebben veroordeeld. De Finse immigratiedienst heeft beslist de beslissingen betreffende Afghaanse asiolverzoekers op de schorsing terwyl zij de tijd nemen om hun beleid toe te passen op de laatste bevindingen van de UNHCR.

Inderdaad, op 7 februari heeft het Finse Hoogerechtshof (SAC) een arrest gewezen in een zaak betreffende de terugkeer van een Afghaanse familie van zes personen uit Finland naar Kaboel, Afghanistan. Het gezin verbleef 14 jaar in Iran, voordat het naar Finland reisde om asiel aan te vragen. De Finse immigratiedienst heeft hun aanvraag afgewezen na onderzoek van de mogelijkheid om terug te keren naar Kaboel. In hoger beroep volgde de administratieve rechtbank dezelfde lijn op basis van informatie over het land van herkomst en rapporten van een psycholoog en twee leerkrachten. Het Hof oordeelde dat het bestaan van een ondersteunend familienetwerk in Kabul en de beschikbaarheid van geestelijke gezondheidsdiensten in de hoofdstad voldoende waren om hun mogelijkheid tot terugkeer te

ondersteunen. Bovendien zouden de kinderen het voordeel hebben dat ze bij hun ouders opgroeien in een voor hen vertrouwde culturele omgeving. Vervolgens werd geconcludeerd dat er geen redenen waren om internationale bescherming of een verblijfsvergunning om humanitaire redenen te rechtvaardigen. Verzoekers hebben het besluit aangevochten en een medisch rapport van een psychiater ingediend waarin de noodzaak van ziekenhuisopname van een van de kinderen wordt bevestigd. Het Hof heeft het verzoek van verzoekers om internationale bescherming niet aanvaard, maar is van oordeel dat hun zaak, gelet op de huidige veiligheidssituatie in het land en de hoofdstad, een van de humanitaire overwegingen zou zijn. Het Hof verwees naar zijn recente jurisprudentie en naar de richtsnoeren die onlangs door de UNHCR en EASO zijn aangenomen om te bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2017 en 2018 aanzienlijk is verslechterd. Zij wees ook op de zware last waarmee Kabul's infrastructuur te kampen heeft als gevolg van de interne verplaatsing naar de hoofdstad, waardoor een kritieke situatie ontstaat die de kansen om zich daar te vestigen aanzienlijk verzwakt. Het Hof erkende het bestaan van een familienetwerk dat verzoekers zou kunnen ondersteunen, maar verklaarde dat overwegingen met betrekking tot de vier kinderen van het gezin en de geestelijke gezondheidsproblemen waarmee een van hen wordt geconfronteerd, de overhand moeten krijgen. Ten slotte wijst het feit dat zij al meer dan veertien jaar buiten Afghanistan wonen erop dat hun terugkeer daar niet als redelijk kan worden beschouwd. Het bestreden besluit werd nietig verklaard en de zaak werd naar de Immigratiedienst verwezen voor de afgifte van een verblijfsvergunning.

Het tweede rapport betreft de hoofdstad Kaboel in het bijzonder (zie administratief dossier COI Focus "Afghanistan- Security situation in Kabul City", pp. 9-13; eigen onderstreping). Dit verslag toont aan dat het geweldsniveau in de hoofdstad maar ook de provincie Kaboel in het algemeen erg is verhoogd deze laatste maanden — wat verwerende partij helemaal niet heeft geanalyseerd voor verzoekers:

« (...) »

Deze informatie toont aan dat er een hoog geweldsniveau in Kaboel bestaat en dat verzoeker helemaal geen garantie zal hebben, in geval van terugkeer naar de provincie, dat er geen reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het derde rapport betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen (zie administratief dossier; EASO Country of Origin Information report dd juni 2019). Dit rapport heeft het o.a. over de regio van Paghman waarvan verzoeker afkomstig is en waar zijn familie momenteel verblijft (stuk 3, pp. 96-100). Verwerende partij heeft de analyse van de veiligheidssituatie in Paghman niet gevoerd.

Dat gezegd hebbende, toont een grondige analyse van de actuele situatie in Paghman aan dat er daar een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet:

«(...)» (p. 163).

«(...)» (p. 165)

«(...)» (p.166)

Gezien verzoekers' afkomst uit de regio's van Kaboel en Paghman, zijn kwetsbaarheid en de situatie in de regio's, zijn hoedanigheid van burgers en het tekort aan bescherming, dient verzoeker, rekening houdend met de actuele situatie in de regio's van Kaboel en Paghman, de status van subsidiaire bescherming te worden toegekend."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De

aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en het louter afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, dat (ii) aangaande verzoekers verklaring dat hij in Paghman drie keer van adres is veranderd en dat zijn familie niet meer bij zijn oom verblijft in Paghman omwille van diens problemen moet worden opgemerkt dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat hij de problemen van zijn oom en de daaruit voortvloeiende problemen voor zijn familie niet heeft kunnen aantonen, dat zijn verklaringen bovendien tegenstrijdig zijn en hij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat zijn familie op dit moment niet meer in Paghman verblijft, dat (iii) verzoekers verklaring over smokkelaars die in zijn huis zijn gekomen en zijn verduidelijking dat hij naar school ging rond de leeftijd van zeven jaar geen betrekking hebben op zijn asielmotieven en er bovendien reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd aangenomen dat hij school is beginnen lopen op de leeftijd van zes jaar, dat (iv) de nieuwe documenten die verzoeker aanbrengt slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, wat hier niet het geval is, en dat (v) er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het tweede middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het tweede middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan

dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 20 december 2018 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn vader problemen hebben gekend met – en later gedood zijn door – de taliban omwille van diens werkzaamheden bij het telecombedrijf Salaam, noch aan de voorgehouden problemen van zijn moeder met de taliban omwille van haar werkzaamheden als leerkracht, noch aan zijn bewering dat zijn oom H. R. problemen kent in Paghman. Verder werd geoordeeld dat verzoekers vrees ten aanzien van het district Paghman in de provincie Kabul diende te worden beoordeeld aangezien dit zijn meest recente verblijfplaats was in Afghanistan en dat er in de provincie Kabul geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico liep blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn verklaringen als zou zijn vader vermoord zijn door de taliban omwille van diens werkzaamheden bij het telecombedrijf Salaam, alsook dat zijn oom vijanden heeft in Afghanistan. Verzoeker voegt hieraan toe dat de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn en dat zijn familie in Afghanistan niet veilig is, zij thans niet meer bij zijn oom H. R. verblijven en momenteel geen vast adres hebben in Afghanistan. Verder brengt verzoeker nog een aantal verduidelijkingen of correcties aan met betrekking tot zijn verklaringen die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd. Zo stelt hij thans dat hij in de periode dat hij in Paghman verbleef eigenlijk drie keer van adres is veranderd omdat hij niet de hele tijd bij zijn oom kon verblijven wegens diens eigen problemen, dat smokkelaars naar zijn huis zijn gekomen en hij toen bang was en pas na een telefoontje met zijn oom wist wie ze waren, alsook dat hij naar school is beginnen gaan rond de leeftijd van zeven jaar.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure de volgende documenten voor: een document opgesteld door een collega van zijn vader waarin diens werk en dood worden bevestigd, twee dreigbrieven van de taliban, een brief van het dorps hoofd waarin zijn problemen worden bevestigd, een brief van het districtshuis waarin wordt gesteld dat zijn oom niet voor zijn veiligheid kan instaan en een bijhorende enveloppe. Ook legde verzoeker nogmaals een kopie van zijn *taskara* neer en een brief van zijn advocaat.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoeker in het eerste middel laat gelden dat het CGVS niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen en bijgevolg geen beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek kon nemen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Nergens in deze bepaling, noch in enige andere bepaling kan worden gelezen dat de commissaris-generaal louter door het verstrijken van de termijn van tien dagen niet meer bevoegd zou zijn om een beslissing als de thans bestreden beslissing te nemen. Ook zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Verzoeker kan bovendien niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de door hem voorgehouden vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming op een volledige manier uiteen te zetten. Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, 'verklaring volgend verzoek'). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ.

In zoverre verzoeker in het tweede middel beargumenteert dat de genomen bijzondere procedurele noden, gelet op zijn minderjarigheid, onvoldoende zijn om zijn recht op een eerlijke asielprocedure te garanderen, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd. Hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure en die in de mogelijkheid was om opmerkingen te formuleren en stukken toe te voegen, wat in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden wel degelijk een steunmaatregel betreft die werd ingegeven door verzoekers minderjarigheid en die hier bijgevolg aan tegemoet komt. Bovendien werd verzoekers dossier behandeld door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS en werd bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals de algemene situatie in zijn land van herkomst. Daarenboven wordt de bevoegde Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989, op hem van toepassing is.

Zo verzoeker in dit verband nog aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid "*na de lange op weg van Afghanistan tot België*" waardoor hij gedurende zijn eerste asielaanvraag veel details vergat mee te delen, merkt de Raad vooreerst op dat deze kritiek gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 20 december 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en niet tegen de thans bestreden beslissing. Verzoeker had deze kritiek in een rechtsmiddel tegen de beslissing van 20 december 2018 kunnen aanwenden en kan dit niet thans in huidig beroep doen. Bovendien – en ten overvloede – merkt de Raad op dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar dat toch van hem kan worden verwacht dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Daargelaten zijn blote beweringen daarover, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat een bijzondere kwetsbaarheid verzoeker verhinderd zou hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten en/of details te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Er kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. de problemen van uw familie met de taliban en de problemen die uw oom kende met zijn vijanden, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. U heeft tegen deze beslissing geen beroep aangetekend waardoor ze definitief is geworden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo stelt u dat u toen u in Paghman woonde drie keer van adres bent veranderd omdat u niet de hele tijd bij uw oom kon verblijven wegens diens eigen problemen. Ook verklaart u dat uw familie niet meer bij uw oom in Paghman verblijft omdat hij zelf problemen heeft en dat ze hierdoor geen vast adres hebben in Afghanistan. In de beslissing met betrekking tot uw eerste asielaanvraag wordt echter vastgesteld dat u de problemen van uw oom en de daar uitvloeiende problemen voor u en uw familie niet heeft kunnen aantonen. Uw verklaring dat u in Paghman op drie verschillende plaatsen heeft gewoond is bovendien tegenstrijdig aan de verklaring die u hierover gaf in uw gehoor op het CGVS (Vraag: heeft u buiten in het huis in Deh Muslim en het huis van uw nonkel op andere plaatsen gewoond in Afghanistan? Antwoord: Nee (CGVS, 5)). Moest u werkelijk verhuisd zijn omwille van de problemen van uw oom dan kan niet worden ingezien waarom u dat niet heeft verklaard tijdens uw eerste asielprocedure. U geeft hier zelf ook geen rechtvaardiging over (verklaring volgend verzoek, vraag 15). Hieruit volgt dat u evenmin aannemelijk maakt dat uw familie op dit moment niet meer in Paghman verblijft. Daarnaast haalt u nog aan dat er in Paghman smokkelaars naar uw huis zijn gekomen en verduidelijkt u dat u naar school bent beginnen gaan rond de leeftijd van zeven jaar. Deze twee verklaringen hebben echter geen betrekking op uw asielmotieven. Bovendien wordt er eveneens in de beslissing van 20 december 2018 gesteld dat er werd aangenomen dat u school bent beginnen lopen op de leeftijd van zes jaar.”

Verzoeker benadrukt in het tweede middel dat de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen kon worden uitgelegd, dat hij immers in het kader van zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming het woord “*plaatsen*” niet heeft begrepen als “*adressen*”, maar wel als “*dorpen*” of “*regio's*” en dat hij wel degelijk op drie verschillende plaatsen heeft gewoond maar binnen het district Paghman zodat er eigenlijk geen tegenstrijdigheid voorligt, toch minstens geen tegenstrijdigheid die van die aard is dat ze rechtvaardigt dat de door hem voorgelegde documenten niet zorgvuldig onderzocht moeten worden. Verzoeker voert voorts nog aan dat de tolk aanwezig tijdens zijn eerste interview afkomstig was uit Iran, dat de uitspraak van woorden en de definitie ervan kunnen variëren en dat hij geen opmerkingen formuleerde gedurende zijn eerste interview omdat hij nog jong was en omdat zijn voogd en advocaat niet in de mogelijkheid waren om te verstaan dat er moeilijkheden waren tussen hem en de tolk. Daargelaten de vaststelling dat de nationaliteit van de tolk geen valabel motief is om een tolk te weigeren of op zich niet volstaat om de vertalingen in vraag te stellen nu een tolk immers professioneel en neutraal is en enkel letterlijk vertaalt, en daargelaten de vaststelling dat verzoeker thans louter hypothetische vertaal-, communicatieproblemen en/of misverstanden inroept en van zijn advocaat en/of voogd wel degelijk kon worden verwacht dat zij eventuele moeilijkheden en/of misverstanden bij de vertaling of bij de uitwisseling tussen hem en de tolk zouden opwerpen, minstens in het kader van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, dient te worden opgemerkt dat

verzoeker het huidig beroep in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet kan aanwenden om elementen te betwisten die betrekking hebben op zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dewelke als vaststaand moeten worden beschouwd nu hij deze beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn heeft aangevochten en er geen bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Bovendien wordt erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing alsook de beslissing van de commissaris-generaal van 20 december 2018 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de ongeloofwaardigheid van zijn problemen, dan wel deze van zijn oom, en de daaruit voortvloeiende problemen voor zijn familie (waaronder de verhuizingen) aannemelijk te maken, noch de vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen.

Aangaande de in het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten') wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten dat u aanbrengt dient opgemerkt te worden dat documenten slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, wat hier niet het geval is. Bovendien zijn de documenten die u neerlegt (brieven van een collega van uw vader, van het dorps hoofd en van het districtshuis) allen documenten met een gesolliciteerd karakter, hetgeen de bewijswaarde ervan erg relativeert. Daarnaast moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De kopie van de taskara die u neerlegt werd reeds besproken in de beslissing omtrent uw eerste aanvraag. De brief van uw advocaat is slechts een toelichting bij de door u neergelegde stukken en kan de appreciatie hieromtrent niet wijzigen.”

In zoverre verzoeker in het tweede middel beargumenteert dat zijn *taskara* zijn afkomst uit het dorp Deh Muslim, in het district Nerkh, in de Afghaanse provincie Maidan Wardak aantoont, dient te worden herhaald dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 20 december 2018 van oordeel was dat de kopie van de *taskara* die verzoeker voorlegde (en thans opnieuw bijbrengt) hoogstens aantoont dat hij tot juli 2015 in het district Nerkh in de Afghaanse provincie Maidan Wardak verbleef, wat op zich niet wordt betwist. Verzoeker toont hiermee evenwel niet aan dat hij een vrees voor vervolging heeft in Afghanistan.

Ook de brief van een collega van verzoekers vader werd reeds beoordeeld in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, waar daarover door de commissaris-generaal als volgt werd geoordeeld:

“Wat betreft de brief van de Islamic Republic of Afghanistan Ministry of Communication and IT die u voorlegt en die de dood van uw vader zou staven dient gesteld te worden dat documenten enkel een bewijswaarde hebben indien zij een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, in casu quod non. Bovendien betreft het document slechts een kopie die makkelijk te manipuleren is met het nodige knippen plakwerk. Daarenboven is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief gezien de wijdverbreide corruptie die in het land aanwezig is. De informatie hierover werd toegevoegd aan het administratief dossier.”

Aangaande de “convocatie van de Islamitische Emiraat van Afghanistan – Sectie Militair Comité van de Provincie Maidan Wardak voor de vader van verzoeker dd. juli 2017” merkt verzoeker in het tweede middel op dat dit document bewijst dat zijn vader gezocht werd door de taliban voor zijn overlijden, doch geeft hij aan dat hij niet op de hoogte was van het feit dat zijn vader een convocatie had gekregen voor zijn overlijden en dit document pas verkreeg tussen januari en april 2019. Hij hekelt dat dit document door de commissaris-generaal niet wordt geanalyseerd. Met dit betoog gaat verzoeker echter voorbij aan de vaststelling dat uit de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 8, map met 'landeninformatie', COI Focus Afghanistan “Corruptie en valse documenten” van 21 november 2017) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden

vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Dit geldt des te meer nu het door verzoeker bijgebrachte document een gesolliciteerd karakter vertoont aangezien het niet afkomstig is van een officiële instantie, wat de bewijswaarde ervan verder relativeert. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Over de “convocatie van de Islamitische Emiraat van Afghanistan – Sectie Militair Comité van de Provincie Maidan Wardak voor verzoeker dd. december 2017” merkt verzoeker voorts in het tweede middel op dat hieruit blijkt dat hijzelf gezocht werd door de taliban na het overlijden van zijn vader en dat zijn moeder hierover nooit vertelde toen hij nog in Afghanistan was om hem te beschermen, wat volgens hem aannemelijk is nu hij op dat ogenblik slechts 13 jaar was. De Raad acht het evenwel allerminst plausibel dat verzoekers moeder niet zou hebben aangegeven dat er een brief aan verzoeker werd gericht door de taliban waarin zij hem zouden hebben opgeroepen om met hen samen te werken. De door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban indachtig waarbij verzoekers vader door de taliban zou zijn vermoord, kan in alle redelijkheid niet worden aangenomen dat zijn moeder hem niet op de hoogte zou hebben gebracht van de ernst van de situatie meteen na het ontvangen van deze convocatie. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat ouders hun kinderen voor gevaar zouden willen behoeden en dat zij hen aldus zouden waarschuwen opdat zij de nodige voorzichtigheid aan de dag zouden leggen en hun voorzorgsmaatregelen nemen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook met betrekking tot dit document terecht gewezen op het gesolliciteerd karakter ervan en op de landeninformatie waaruit blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen in Afghanistan.

Met betrekking tot het attest van de ouderen van het dorp Deh Muslim verduidelijkt verzoeker in het tweede middel dat de stempel dateert van 2014 omdat de datum van het creëren van de stempel wordt gehanteerd en geeft hij aan dat het document werd geschreven tussen januari en april 2019 en bewijst dat hij door de taliban wordt gezocht en dat hem wordt aangeraden om het dorp te verlaten. Ook over het attest van de ouderen van het dorp Pashai verklaart verzoeker dat de datum van de stempel eigenlijk het creëren van de stempel aantoont en niet de datum van het opstellen van het document. De Raad merkt te dezen evenwel op dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen die hij op geen enkele objectieve wijze staft. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat de voorgelegde attesten zouden zijn opgesteld tussen januari en april 2019 zoals hij in het verzoekschrift lijkt voor te houden. Dat één van de door verzoeker voorgelegde documenten in 2014 werd opgesteld zoals lijkt te blijken uit het document, en dus ruim voor de door hem voorgehouden problemen met de taliban in 2017, doet dan ook verder afbreuk aan de authenticiteit ervan. Verder dient te worden benadrukt dat de attesten ten behoeve van verzoeker werden opgesteld, zoals hij ook in het verzoekschrift erkent, en een duidelijk bedongen karakter vertonen zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, temeer daar uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden (*cf. supra*). De attesten van de dorpsouderen van het dorp Deh Muslim en van het dorp Pashai kunnen dan ook bezwaarlijk worden aanvaard als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten.

Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

Voor zover verzoeker in het tweede middel nog verwijst naar de “*Eligibility Guidelines*” van UNHCR en op basis hiervan betoogt dat hij een risicoprofiel bezit nu zijn vader voor de regering werkte en zijn moeder les gaf aan meisjes, wordt erop gewezen dat de verwijzing naar de werkzaamheden van zijn ouders op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (“*Depending on the specific circumstances of the case (...)*”). Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de beslissing van de commissaris-

generaal van 20 december 2018 in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij een risicoprofiel bezit als jongeman “*of fighting age*”, dient er opnieuw op te worden gewezen dat uit de “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018 blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (“*Depending on the specific circumstances of the case (...)*”). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe niet. Bovendien maakte verzoeker noch tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens zijn ‘verklaring volgend verzoek’ in het kader van zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming enige melding van een vrees om gedwongen te worden gerekruteerd als strijder. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is niet ernstig.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat recent de zoon van zijn neef gedood werd door de taliban, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker in het tweede middel met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming beargumenteert dat de veiligheidssituatie in de provincie Maidan Wardak onderzocht moest worden, dient te worden benadrukt dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds uitvoerig werd geoordeeld dat zijn meest recente verblijfplaats het district Paghman in de Afghaanse provincie Kabul betrof. Aangezien een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan en moet de focus gericht worden op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Gelet op de vaststellingen door de commissaris-generaal in zijn beslissing van 20 december 2018 dient aldus wel degelijk de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de actuele veiligheidssituatie in de provincie Kabul in het bijzonder, alwaar verzoeker blijkens de beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan had, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter betwisten van dit besluit, de argumentatie dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zorgwekkend en verslechterd is, het verwijzen naar rapporten aangehaald in het verzoekschrift en het betoog dat er nog regelmatig incidenten plaatsvinden in Kabul, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-

generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt, daargelaten de vaststelling dat zij veelal betrekking heeft op de stad Kabul, immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul is gesteund en waarbij wel degelijk wordt erkend dat er nog aanslagen plaatsvinden.

Zo verzoeker onder verwijzing naar de “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018 nog aanvoert dat Kabul niet langer aanzien kan worden als een veilig intern vestigingsalternatief, dient te worden opgemerkt – daargelaten de vaststelling dat noch uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 noch uit de informatie van EASO kan worden afgeleid dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul wordt uitgesloten voor iedere verzoeker om internationale bescherming – dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, doch dat werd vastgesteld dat verzoekers laatste verblijfplaats in Afghanistan in het district Paghman van de Afghaanse provincie Kabul was. Bijgevolg werd door de commissaris-generaal de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) in rekening genomen bij beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook verzoekers verwijzingen naar het arrest nr. 217 609 van 27 februari 2019 van de Raad en een arrest van het Finse Hooggerechtshof van 7 februari zijn *in casu* niet dienstig nu de precedentenwerking immers niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn thans uiteengezette vluchtrelaas, het verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig betoog is om de motieven van de bestreden beslissing weerleggen of te ontkrachten, of om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan

komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN